

Performans

Kısa Hikâyeler

İÇİNDEKİLER

Önsöz	1
Ayna	2
Kayıp Kasaba	4
Bilinmeyen Varlıklar Ailesi	6
Yeniden Hayata	8
Yalanla Kurulan Dünya	10
Hayatın İçinden	15

Ön Söz

Türk kültüründe hikâyenin önemli bir yeri vardır. Sözlü kültürün ilk dönemlerinden günümüze kadar değişen formlarda hikâye hep anlatılmış, yazılmış ve okunmuştur. Gün gelmiş Dede Korkut'un kopuzunda bir Deli Dumrul olmuş, gün gelmiş aşığın sazında “Kerem İle Aslı” olmuş, gün gelmiş halkın ağzında bir “Koç Yiğit Koroğlu” olmuştur.

Dedem korkut geldi,
Boy boyladı soy soyladı.
“Bu hikâye Deli Dumrul hikâyesi olsun,
Benden sonra gelen alp ozanlar söylesin,
Alnı açık erenler dinlesin” dedi.

Modern anlamda hikâye ise bizde ancak 1870'lerin sonunda görülmüştür. Birkaç sentez yapıttan sonra Türk Hikâyesi Halit Ziya Uşaklıgil gibi, Ömer Seyfettin gibi, Refik Halit Karay gibi büyük yazarların elinde ustaca işlenmiştir.

Çoğu kaynakta hikâye, yaşanmış ya da yaşanması mümkün olan olayları ve durumları ilgi çekici bir şekilde, romana göre daha dar bir kapsamda ele alan edebi yazılar olarak tanımlanmaktadır. Hikâyenin kendi içinde barındırdığı dinamizm ve çarpıcılık onun aynı zamanda eğitimde yaratıcı yazma çalışmalarında sık kullanılan bir tür haline gelmesini sağlamıştır. Bizde bu gerçekten hareketle yenilenen eğitim öğretim programında öğrenci başarısını değerlendirme araçlarından biri olan performans ödevlerinde öğrencilerimizle yaratıcı yazma çalışmaları yaptık. Yaklaşık bir aylık bir atölye çalışmasının sonucunda elimizde oldukça iyi ürünlerin olduğunu gördük.

İşte elinizdeki bu mütevazı derleme de bu atölye çalışmasının ürünlerinden oluşmaktadır. Takdir ederseniz ki öğrencilerimizin çalışmaları profesyonel yazarlar düzeyinde olmayacaktır. Bundan dolayı öyküleri kendi çapı çerçevesinde değerlendirmeniz gerekecektir. Kim bilir belki de bu hikâyelerden biri bundan 15-20 yıl sonra çok meşhur olacak bir hikaye yazarının ilk çalışmasıdır.

Selçuk Koyuncu
Türkçe Öğretmeni

AYNA

19'una girmek üzereydi ve yine yalnızlık marşıyla birlikte ayna karşısında kendini izliyor, kendi kendine konuşuyordu. Konuşacak kimsesi olmadığına göre başvuracağı en iyi yöntem bu olmalıydı. Ve içinden bir ses ona şöyle dedi. "İyi bak şu aynaya! Çünkü 25 yıl sonra ayna karşısında geçirdiğin zamanları özleyeceksin. "Evet doğrudu... Önünde 25 yıl varsa şayet özleyecekti o masum ve gizemli yüzüne bakmayı saçlarını modelden modele sokup, makyaj yapmayı ve hiç sevmediği "sivilce" sıkma işlemini. Belki de o çok sevdiği aynalara düşman olacaktı.

Hayatta tutunacak bir dalı olmayacaktı. Kendisi için belki de hayatın en zor günlerini yaşıyordu. Uzun uzun düşünmekten, ayrıntılara takılmaktan canı sıkıldı. Onun için bu durumlar çok büyük olaylar yaratıyordu.

Hüzünlendi birden... Ne güzel ayna karşısında yalnızlığını gideriyordu ve şimdi yine o yalnızlık çukurunun içine düşmüştü işte. Yine başa sarmıştı hayat onu.

Hiç istememişti büyük şehre gelmeyi. Monoton, şirin ve sıcak yerlerin kızıydı O. Ama kazanmıştı bir kez üniversite sınavını. Sevinsin mi, üzülün mü hiç bilemedi. Çünkü o muhteşem kimi zamansa dehşet olan lise arkadaşlarını bırakmayı hiç istemiyordu. Ne yazık ki olan olmuş ve gelmişti, işte çoğu kişinin hayalini süsleyen İstanbul'a. Onun için İstanbul görkemli yüzünün ardından yalnızlar şehriydi ve onu da içine almıştı. Artık dışarıdaki soğuk hava bile onu ürkütüyordu. Geride öylece bırakıvermişti, lise yıllarını; bırakmak zorundaydı...

Gelmeden önce düşünmüştü çoğu kez yeni bir hayata başlayacağını. Yeni kapılar açılacak, muhteşem dostluklar başlayacaktı beklide. "Yepyeni arkadaşlıklar sıkı dostluklar" demişti kendi kendine. Evet, alışacak ve hayatın tadını çıkaracaktı. Nerede o hayalindeki rüya kent İstanbul, nerede o yalnızlıktan bunaldığı sıkıcı şehir. Onun için hayat artık kaçınılmaz bir uçurumdu. Ve elinden tutabilecek tek kişi dostlarıydı. Fakat ne canım arkadaşları nede yalnızlıktan sıkıldığında kaçabilecek sessiz bir yeri vardı.

O artık dostlarını yalnızca hayallerinde görebiliyordu. Yatağına uzandı ve arkadaşlarını görebilmek için uykuya daldı; rüyasında iki dağ vardı birinde arkadaşları diğerinde ise kendi vardı, tam arkadaşlarına koşarken iki dağ arasındaki köprü birden yıkıldı. Derken arkadaşlarıyla arasında olan bağ ansızın kopuverdi. Bu bağ yalnızca iki dağı birleştiren bir köprüydü. Ama genç kızın arkadaşlarıyla arasında olan bağda kopup gidivermişti. Tıpkı genç kızın istemeden, zorla memleketini bırakıp bu kalabalık, gürültülü, insanı yiyip bitiren şehre gelmesi gibi. Gerçekten bu kadar berbat ve dertli miydi bu şehir, hiç mi güzelliği yoktu? Evet. Bunların yanı sıra İstanbul her yeri birbirine bağlayan bir köprü durumundaydı. Kıtaları birbirine bağlıyor ama onu umuda bağlamıyordu.

Genç kız artık tek taraflı düşünmeye başlamıştı ve içinden, "inceldiği yerden kopsun" dedi. Ama her şey bu kadar kolay değildi ki! Eğer bu dostluk genç kızın iki dudağından çıkan tek kelimeye baksaydı bu kadar acı çekiyor olmazdı.

Onun için tek doğruyu söyleyen aynasıydı. Ve yine aynasının karşısına geçerek tekrar düşünmeye başladı. Ve yine simasındaki o mutsuz ifade. Hayat yine onu başa sarmıştı.

Aslında o İstanbul'u daha hayat dolu bir yer sanıyordu. Ama bambaşka bir dünya karşılaşmıştı onu. Tüm bunları düşünürken soğuktan çatlamış dudakları titriyordu, adeta fırtına öncesi sessizlik gibi. Ayakta durmaya bile hali yoktu, yavaşça eğildi ve diz çöktü. Öyle içten dileklerde bulunuyordu ki sanırsınız son dakikalarını yaşıyor. İşte hayat buydu zaten "19 yaşındaki bir kızın hayatı ne kadar eğlenceli olabilirdi ki?" diye kendini avutuyordu. Ama tüm bunlara ne kendi inanıyor nede ruhunu inandırabiliyordu.

Üstelik bu kızın sınıfında da hiç kafasına göre birisi yoktu ve herkes kendi âlemindeydi. Alışık olmadığı ve hiç sevmediği bir hava esiyordu etrafında. Üniversite böyle olmamalıydı! O gücü yettiği kadar bu durumu kabullenmeme niyetindeydi. Ama ne bu kadar savaşıacağı bir güç ne de bu kadar özgüveni vardı. Oturduğu mahallede değil yaştı, yaşına yakın birisi bile yoktu. Hoş, olsa ne kadar samimi olunurdu ki? Dersler de ayrı bir yerden sıkıştırıyordu tabi ki. Farklı farklı öğretmenler farklı anlatımlar...

O canım arkadaşları yoktu artık. Bir şeyler paylaşabilmeyi, sıklıktan konuşabilmeyi, o parlayan gözleri içtenliği en önemlisi sarılabilmeyi ne çok özlemişti. Burada hangi kucağa atılıp hangi boyuna sarılabılıp hangi yanağa bir öpücük kondurabilirdi ki? Evet yalnızdı. Bir bulanımın eşiğindeydi belki de; neyse ki ailesi yanındaydı! Onlardan biraz bile olsa güç alabiliyordu. Özlemini bilmeseler de büyük bir destektiler. Ya bir de onların özlemi olsaydı?

Onları üzmemek için anlatmıyordu yalnızlığını, özlemini ve döktüğü gözyaşlarını. Daha iki ay olmuştu ve o büyük bir girdabın içindeydi. Her şey ama her şey sıkıntı yaratıyordu O'nun için. "Neden?" dedi. "Birçoğunun hayatı mükemmel giderken benim ki niye böyle? "Belki de sorun bende" diye düşündü ama kendinden kaynaklanan bir şey bulamadı. Belki biraz güvenmemesi, seçici olması ve her şeyden mutsuzluk çıkarmasıydı sorunu. Ama O Pollyanna değildi ki!

"Yıllardır aradığı arkadaşı bulamamıştı zaten; burada bulabileceğini düşünürken başıma gelenlere bakın" dedi. Ardında bıraktığı arkadaşları mutluydu, O ise özlem doluydu. "Acaba beni, onları özlediğim kadar özleyenler mi? Diye düşündü." cevabı bulduramadı. Özleyenler olmalıydılar ki mektuplar, telefonlar geliyordu...

Masasından yavaşça doğruldu, gözyaşlarıyla albümünü yerine bırakırken, ne günler geçirmişti ve belki de o zamanlar farkında değildi ama mutluydu çünkü candan insanlarla ve sevdikleriyle birlikteydi. Acaba aradığını bulabilecek miydi? Ya aradığı neydi? Gözyaşlarını silerek yatağına doğru ilerledi ve arkasını dönüp son bir kez daha aynasına bakıp "çirkin" dedi. "çirkin ve şişman". İşte yine başlamıştı kendini aşağılamaya. Belki de bu yüzdendi tüm bu mutsuzluğu... Kafasında bir sürü sorularla uzandı yatağına ve bir günün perdelerini bu şekilde indirdi. Bir ayna neleri hatırlatmış ve neleri yaşıttırmıştı.

Yalnız ve mutsuz hissediyordu kendisini. Her şeyi zamana bırakmış bekliyordu. Çünkü "zaman her sorunu cevabıdır, her acının ilacıdır" demişlerdi.

KAYIP KASABA

Kocaman bir dağın eteklerinde birkaç evden oluşmuş bir kasaba vardı. Evler olmasına rağmen burada hiç kimse yaşamıyordu. İhsan Bey iş bulmak amacıyla gittiği yerden gelirken burasını keşfetmişti. İhsan Bey karısı Gülşen ve çocukları Samet ve Sevgi ile bu kasabaya yakın bir yerde yaşıyordu. Yakın zamanda işten çıkarılmış ev kirasını dahi ödeyemeyecek kadar kötü bir duruma düşmüşlerdi. Kasabayı bayağı gezdikten sonra kimsenin olmadığını fark etti. Aklına kiradaki evden çıkıp buraya yerleşmek geldi.

Eve döndüğünde bu fikrini karısına anlattı. İlk önce sıcak bakmamışlardı ama sonradan akıllı bir fikir olduğuna karar verdiler. Ertesi gün bir araba tutup o kasabaya yerleştiler. Burada ne bir bakkal ne de bir insan vardı. Kimselerin olmadığı sessiz bir yerdi. Gece olunca yataklarını serip yattılar.

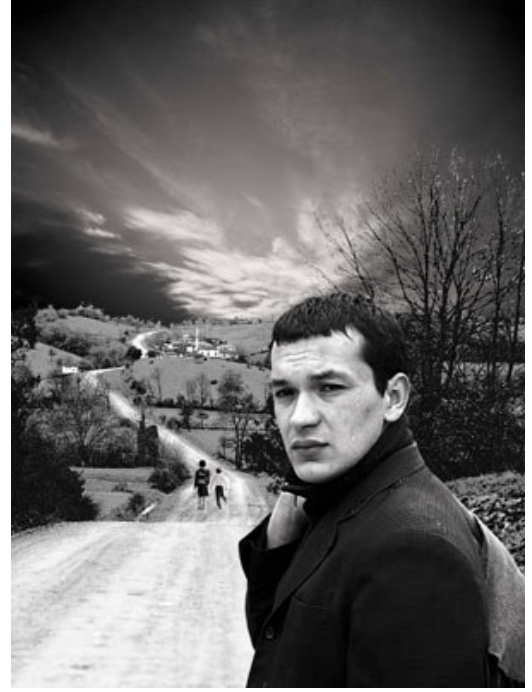
Burası gece olduğunda çok soğuk oluyordu. Yabani hayvan sesleri geliyordu. İnsan korkudan ve soğuktan burada duramazdı. Sabah olduğunda Gülşen Hanım uyanıp kahvaltı hazırlayıp kocası İhsan Beyi uyandırmaya gitti. Fakat İhsan Bey yatağında yoktu. Karısı Gülşen Hanım çok telaşlanmıştı. Bu kasabada hiç kimse yoktu. İhsan Bey nereye gidebilirdi? Karısı Gülşen Hanım epeyce meraklanmıştı.

Bir iki saat derken akşam oldu. Çocuklar babalarını soruyorlardı. Bu sırada İhsan Bey kapıyı iterek içeri girdi. İhsan Bey içeri girer girmez karısı “Neredeydin?” diye sordu. İhsan Bey’de iş aramaya gittim dedi. Bunun üzerine karısının korku ve endişeleri dinmişti.

İhsan Bey ve ailesinin bu kasabada ikinci geceleri olacaktı. Havalar soğuduğu için her taraf bembeyaz karla örtülü idi.

Sevgi sabah uyandığında dışarıdaki karı görünce annesine koşup dışarının büyüleyici bir örtü ile kaplandığını söyledi. Gülşen Hanım çok fazla kardan korktuğundan dolayı çocuklarını dışarıya salmıyordu. Ama korktuğu başına gelmişti. Sevgi annesinden izin almadan dışarıya çıkmıştı. Sevgi ise evden çok uzaklaştığının farkına varmadığı için kaybolmuştu. Bir süre sonra akşam olmuştu ama Sevgi hala ortalarda yoktu. Gülşen Hanım çok telaşlanmıştı. Oğluyla beraber her tarafı aramalarına rağmen onu bulamamışlardı. Kocası İhsan Bey eve gelince evde kimse yoktu. Dışarı çıktığında az ilerde oğlunu gördü. Telaşla oğlunun yanına gitti. Oğlu çok telaşlıydı. İhsan Bey oğlu Samet’e “Ne oldu?” diye sordu. Oğlu kardeşinin kaybolduğunu söyledi. İhsan Bey Gülşen Hanım ve oğulları üçü birlikte aramaya başladılar ama saatler ilerliyor çabalar sonuçsuz kalıyordu. Sabah olmaya yaklaşmıştı ama Sevgi hala bulunamamıştı. İhsan Bey polisleri aradı. On, on beş dakika sonra polisler geldi. Polisler eğitilmiş köpekler ile kızı aramaya başladılar. On kilometre ötede polisler kızın izine rastladılar. Hemen karı kazıp kızı çıkarmaya çalıştılar. Kızı karın altından çıkardıklarında donmuş ve nefes alamaz haldeydi.

Gülşen Hanım kızın öldüğünü duyunca düşüp bayıldı. Samet ise ne olup bittiğini anlamamış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. İhsan Bey ise acısını belli etmemiş fakat içi kan ağlıyordu.

Birkaç gün sonra aile biricik kızlarını evin karşısındaki ormanlık araziye gömmeye karar verdiler. Uygun bir aramak için ormana girdiklerinde gözlerine inanamadılar. Burada küçüklüklerinden dolayı çocuk mezarı olduğu anlaşılan birçok mezar vardı. Herhalde burası daha önceden mezarlıktı diye düşünmüşlerdi. Ama niye hep çocuk mezarları vardı? Uygun bir yer bulup kazmaya başladılar. İhsan Bey mezarı kazarken kürek sert bir cisme çarptı. Önceleri taş zannettikleri şey aslında bir küptü. Küpü toprak altından çıkarıp baktıklarında içinde altın olduğunu gördüler. İhsan bey kızını toprağa gömüp küpü de eve götürdü.

Ertesi sabah İhsan Bey odun kesmek için çıktığı bahçede yoldan geçen birini gördü. Adam kasabada birilerinin olmasına şaşırmış gibiydi. İhsan Bey'e "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. İhsan bey biz burada oturuyoruz diye cevap verdi. İhsan Bey bu gizemli yabancıyı evinde bir şeyler ikram etti. Adam bu kasabada eskiden insanlar yaşadığından bahsetti. İhsan Bey şimdi neredeler ki? Diye sorunca adam onların çocuklarından birkaç tanesi ölünce onları karşıdaki ormana gömdüler. Ama gömerken gömdükleri yerde altın dolu küpler buldular ve ondan sonra buradan gittiler dedi.

İhsan Bey adamın anlattıklarını adeta büyülenmiş gibi dinliyordu. Aynısı bizim başımızdan geçti dedi. Bu sefer şaşırma sırası gizemli yabancıdaydı. Misafir ben artık gideyim diyerek kapıya yöneldi. Adam çıkarken bence diğer çocuğunuzu da kaybetmeden buradan bir an önce gidin dedi.

Ertesi gün İhsan Bey ve ailesi acele bir şekilde bir araç bulup eşyalarını da alarak oradan taşındılar. Kasaba ise yeni misafirleri için eski sessiz ve ıssız haline geri döndü...

Emre Aydın – Kübra İri - Hatice Yıldırım - Nergis Dede

BİLİNMEYEN VARLIKLAR AİLESİ

Meçhul bir zamanda bir çölde yaşayan bazı varlıklar varmış.

Bu varlıklardan annenin adı “Sell”, babanın adı “Tell”, ablanın adı “Give”, küçük kardeşin adı “Too” imiş. Bu varlıklar çölde yaşıyorlarmış ama kimse çölün sıcağına ve kuraklığına dayanamadığı için bu varlıkları hiç görmemişler.

Bu varlıklar çölde çoğunlukla kum ve bazı böcekleri yiyerek yaşıyorlarmış. Tabii her kumu değil özel bir kumu yiyorlarmış. Bu kum çölün her yerinde bulunmayan özel bir kummuş. Bu varlıkların özellikleri ise boyları 10 metre kiloları ise 40 kg civarı imiş. Göz renkleri pembe, ten renkleri ise kırmızı imiş. Dudak renkleri ise yeşil, diş renkleri ise siyahmış.

Bu varlıklar dört kişiden oluşan bir aileymiş. Anne çok çalışkanmış. Gece gündüz çalışır çabalar çocuklarına o özel kumdan bulmaya çalışmış. Baba da anne gibi çalışkanmış. O da hep böcek avına çıkarmış. Çocuklardan abla olan biraz duygusalmış. Hep oturup benim ten rengim niye çok koyu kırmızı diye üzülür ve ağlarmış. Ailedeki küçük kardeş ise çok akıllıymış. Sürekli projeler, taslaklar çizer, bu projeler üzerinde çalışmış.

Günlerden bir gün bu küçük kardeş projeleri için çölde araştırmak yapmak için evden ayrılmış. Çölde gezerken ne olduğunu anlayamadığı bir hayvan görmüş. Sırtında iki kamburu olan garip bir hayvanmış bu. Tabii nerden bilsin bu hayvanın deve olduğunu. Üstelik kendisinden küçük bu hayvandan korkmuş. Deve de doğal olarak bu varlıktan korkmuş. Bir süre sonra devenin yanına bir adam gelmiş. Adam çok cesaretli biriymiş ama bu varlığı görünce düşüp bayılmış.

Küçük kardeş adamı düştüğü yerden kaldırıp ailesi ile yaşadığı yere götürmüştü. Adam ayılınca bir de ne görsün karşısında bir varlık var ama nasıl bir varlık, uzun mu uzun, ince mi ince. Tam tekrar bayılacak olduğunda varlık “Korkma korkma benden sana zarar gelmez” demiş. Ona kim olduğunu anlatmış.

Adam onlara daha önce hiç böyle bir varlık görmediğini çok şaşırdığını anlatmış. Uzun uzun sohbet etmişler. Onlara çölde nasıl yaşadıklarını sormuş. Varlıklar “Sana garip gelebilir ama biz kum ve böcek yiyerek yaşıyoruz” demişler. Adam hiçbir şey demeden öylece kalmış.

Adam susayınca varlıklara “Burada su bulunur mu?” diye sormuş. Hepsi bir ağızdan “Ne” diye anlamsız anlamsız adamın suratına bakmışlar. Adam sonradan çölde olduğunu hatırlayınca suyun olmamasını doğal karşılamış. Küçük kardeş galiba ben suyun ne olduğunu biliyorum demiş. Araştırmalarımı yaparken suyun çölde az bulunan bir şey olduğunu öğrenmiştim demiş.

Daha sonra küçük kardeş, babası ve adam su bulmak üzere evden çıkmışlar. Bir çok yeri gezip su bulamamışlar. Tam ümitlerinin tükeneceği bir anda ilerde bir su birikintisi görülmüş. Adam “Acaba bu serap mı?” Diye düşünmüş. Ama yanına gidince Su! Su! Diye bağırmaya başlamış. Kana kana su içmiş. Varlıklar suyu görünce önce korkmuşlar ama daha sonra onlarda tadına bakmışlar ve suyu sevmişler.

Hava kararmaya yakın eve döndüler. O gece daha çok sohbet edip iyi arkadaş oldular. Adam yarın sabah gideceğini söyleyerek yatmaya gitti. Yatarken aklına bu varlıkları insanlara gösterirsem çok para kazanırım diye düşünmüş. Sabah uyandıklarında bu niyetini gizleyerek, yalanlar söyleyerek onları kandırmaya çalışmış. Fakat babası adamın bu kurnazlığını anlayınca onu öldürmüş. Kız ile annesine de sabah kalkınca “Adam sabah erkenden gitti, sizi uyandırmak istemedi” demiş.

Bilinmeyen varlıklar çölde mutlu ve mesut yaşamaya devam etmişler. Kim bilir belki bir gün bir bilim adamı onları izini sürecek ve varlıklarını kanıtlayacaktır...

Zeynep Şencan – Fatma Konak – Fatma Ergen – Merve Gök – Merve Şen

YENİDEN HAYATA

O, çok güzeldi. Beyaz tenli, yeşil gözlü, ufak bir yüzü vardı. O, en sık en yüksek yerlere aitti. Aslında biraz aç gözlüydü. “Yarından bana ne!” diyen tiplerdendi. Lüks hayatının dışındaki şeylerle ilgilenmeyen, pasif bir kişiliği vardı.

Onun hayatında yer alan sevginin anlamı para ve eğlenceydi. İnsanlara yukardan bakmayı öğrenmişti. Onun için “kenar mahalle” denilen yerler ve orada yaşayan kimseler bir çöplüğe ait parçalardan ibaretti. Oradaki insanlar hiçbir şeyi hak etmezlerdi; çünkü değersiz yaşamlara mahkûmdular.

Ama hayat adil değildi. Hayat bir dersten ibaretti belki de. Ona küçümsediği hayatların değerini anlatmak için biraz aceleci davrandı. Ve ona daha on sekizinde “kanser” kötü bir sürpriz yapmıştı.

O bunu kabul edebilir miydi? Tabii ki hayır! Başlarda bunu sorumlusu çevredeki insanlarmış gibi davrandı. Sonralarda ise “yeniden hayata” dönmek için pahalı hayatına dönemeye karar verdi. Yani yine kendini para pulla kandırma çabaları içersine girdi. Bu zor günlerinde pahalı hayatındaki birkaç arkadaşı da ona sırtını dönmüştü. Günden güne soluyor, kendini hırpalıyordu. Aynı zamanda çevresindekilere nefret kusuyordu. Yavaş yavaş ölüyordu. Oysaki hayat her zaman yerindeydi, her zamanki içkisi önünde duruyordu, her zamanki gibi dans eden, keyfince eğlenen insanlar vardı etrafında. Onun durumu bunlara izin vermiyordu. O izlemek ve dinlemek ile yetiniyordu. Kadehiyle, kaderiyle baş başaydı. Sadece arada birkaç damla gözyaşı ona eşlik ediyordu. Yalnızdı. Belki de onu yok eden en önemli nokta buydu. İçi acıyordu. Ne olmuştu?

Hayat neden onu bu kadar lüksün, bolluğun içinde bataklığa sürüklüyordu. Cevabını biliyordu bilmesine ama bunu kendine itiraf etmeye cesareti yoktu. Kendinden korkuyordu kaçıyordu. Nedeni açıktı. Bir dakika bile kendisi olamamıştı. Kendi kurduğu sanal dünyada düşleri ile yaşıyordu. Sefillik yoktu, insanların acı bir sonu yoktu, incinmek yoktu. Şu an hangi yüzle gerçek olabilirdi ki?

Ama şimdi kanser olmuştu. Sanal dünyasından çok uzaklardaydı. Her şey yerli yerinde derken niye aradığı şefkati arkadaşlıkları, masumiyeti bulamıyordu? Gözyaşları bu kadar silken kendine söylediği yalanlar mı onları bu kadar kirletmişti? Daha erken dediği şeyler için çok mu geçti? Oysaki daha on sekizindeydi. Yolun yarısında bile değildi! Durdu ve kadehinden bir yudum alarak on sekiz yıldır nelerle mutlu olduğunu düşündü. Cevap hiçbir şeydi. Her şey bugün ağır bir darbe gibi yüzüne vuruyordu. O ister miydi ki hayatı böyle olsun? Hata onda mıydı? Kısacık bir hayata bu kadar yanlışı sığdırmak?

Artık sonu için iki seçeneği vardı. Kalmak ya da gitmek. Oturduğu yerden yavaşça doğruldu, eve gitti ve aynada kendine baktı. On sekiz yaş için ne kadar büyük gösteriyordu! “Son kez” dedi kendine. Son kez açacaksam gözlerimi bu dünyaya o günüm hayatımdaki en güzel ve en gerçekçi gün olmalı dedi. Gülümsedi kendine. Son bir özür için hayal kırıklığına uğrattığı insanları aradı. Annesini aradı. Sevmediklerine bile selam verdi

bugün. Süslü hayatının bir parçası olan arkadaşlarına hiç uğramadı. Üstüne birkaç eşya geçirdi. Değerli neyi var neyi yok her şeyi topladı. “Çöplük” diye hitap ettiği yere gitti. İnsanlar ne kadar da mutluydular.

Yüzleri kirli kıyafetleri eski olabiliirdi. Ama hayatının bir parçası olan porselen bebeklerden daha gerçekçiydiler. Yalan yoktu, oyun yoktu. Her şey olduğu gibiydi. Belki de şu an onun tek gerçeği vücudunu saran kanserdi. Kanser ona bir hayat dersi vermişti. Bu kötü sürpriz hayatını anlamlı kılmıştı. O gün bütün evleri dolaştı hediyeler dağıttı. Evli olan yaşlılarına hayretle bakıyordu. Onlarla iki bardak çay içti, hikâyelerini dinledi. Çocuklarla oyunlar oynadı, ip atlası. Daha doğrusu yaşayamadığı çocukluğunu yaşadı. Orda yemem dediği şeyleri yedi. Hatta küçük bir metal kolye aldı.

Belki biraz geçti fakat mutluydu. Akşamüstü evine geldiğinde “Keşke daha önceden yapsaydım bunları dedi.” Evindeki yatağına uzandı, kolyeyi, avucuyla kavradı. Yüzü gülüyordu. Tüm vücuduna yayılan kanser ona mutluluk kavramını öğretmişti. Bunu karşılığında ise ondan hayatını istiyordu. Vakit gelmişti. Son bir kez daha gülümsedi ve gözlerini kapadı. Bitmişti işte, o gün son kez gözlerini açmıştı. Sonsuza kadar da açamayacaktı artık.

Belki bir daha yarın olamayacaktı ama ruhundaki huzur sonsuza kadar olacaktı. Aslında onun asıl sonu, onun gibi yaşayanlara ders olmuştu. Mezarı kenar mahalleden arkadaşları o güzel donatmışlardı ki.

En değersiz görünenin ne kadar kıymetli olduğu bir kez daha anlaşılmıştı.

Selin Gezen – Çiğdem Sandık - Tuba Özderin - Betül Erden

YALANLA KURULAN DÜNYA

Akşam yemeği yenip sofra kaldırıldıktan sonra küçük kulübenin ışıkları sönmüştü. Yalnızca Zehra'nın odasının ışığı yağlı pis camların arasından süzülüyordu. Zehra bu sene 8.sınıfa geçmişti. Artık kendisini büyük bir genç kız gibi görüyordu. Her ne kadar fakir bir ailenin çocuğu olsa da davranışlarıyla bunu tam tersi gibi gösteriyor ayrıca kendisini küçük düşürüyordu. Tabi Zehra bunların farkında değildi. Arkadaşları Zehra'ya "çocukça hareketler yapmaktan vazgeç" dediklerinde kızıyor ve ortamdan hemen ayrılıyordu. Okulda kendisini zengin ve kibirli göstererek arkadaşlarının arasına katı lamı yordu. Okuldaki kendini beğenmişliği herkesin dikkatini çekiyordu.

Annesi Cahide Hanım ise orta yaşlı kızının geleceğinin güzel olması için fazlasıyla çalışan bir bayandı. Ölüm onu dört yıl önce eşinden almıştı. Babası öldüğünde Zehra on yaşındaydı. Zehra babasının ölümünden sonra iyice yıkılmış ve hayata küsmüştü. Bu yüzden sürekli yalanlar söylüyordu. Bu yalanları düzeltmeye gelince ise bir türlü başaramıyor, düzeltiyim derken daha da derine

batıyordu. Hâlbuki düşünemiyordu yalanlar sonrasında başına gelebilecekleri...

Oysa zavallı kadıncağz kızma istediği gibi bir hayat veremediği için ne kadarda üzülmüyordu. Cahide hanım kızının okulda yaptıklarından habersizdi. Haberi olsa kim bilir neler yapardı neler düşünürdü. Kızına güzel bir gelecek verebilmek için o kadar çabalıyordu ki...

Artık yatma vakti de gelmişti. Zehra odasının ışıklarının kapatıp yatağına girdi. Yatakta bir oyana bir buyana dönüp duruyordu fakat uyuyamıyordu. Arkadaşlarına ve okul çevresine söylediği yalanlar uyumuyordu onu. Birden bire kendi kendine sorular sormaya başladı. Neden okuldaki hareketleri beğenilmiyordu? Neden okuldaki en beğenilen kız olamıyordu? Neden ev ve okul hareketleri birbirine uymuyordu? Neden ? Neden ? Neden ? ve Niçin? Sorduğu bu soruların hiçbirini yanıtlamıyordu. Sorular artıkça yanıtlar yorumsuz kalıyordu.

Zehra'nın kafası iyice karışmıştı Söylediği yalanlara herkesi inandırmak istiyordu. Bu düşünceler arasındayken bir ara of yeter diye bağırdı. "Yeter artık hiçbir şey düşünmeyeceğim" dedi ve uykuya daldı. Sabah olmuştı annesi Cahide kızına "Zehra hadi kalk yavrum kahvaltı hazır, birazdan aşağıya inmezsen okuluna geç kalacaksın" dedi. Bu arada annesi "hadi çabuk olda sana güzel haberlerim var" dedi. Zehra güzel haber kelimesini duyunca biri onlara para yardımında bulunduğunu tahmin etti. Çabucak üstünü giyip aşağıya indi. Zehra kahvaltısını yaparken bir yandan da annesini dinliyordu. -Evet annecim seni dinliyorum! Bana söyleyeceğin güzel haber de ne?

-Kızım ben bir otelde iş buldum! Eğer beni kabul ederlerse artık mahallede kimseye muhtaç olmayacağız. Ne güzel değil mi? Zehra; -Evet anneciğim çok sevindim dedi.

Pek fazla sevinmese de annesini üzmemek için mutluydu. Belki de dışarıya öyle yansıtıyordu. İçi huzursuzdu. Aradan 10-15 dakika geçti anne kız yola çıktılar. Zehra evden çıktıktan sonra okula doğru yol aldı annesi ise işine.

Okulda hiç arkadaşı yoktu. Ama sınıfta birkaç tane vardı. Begüm, Aylin ve Cansu onun iyi anlaştığı arkadaşlarıydı. Begüm; kendi halinde sessiz, zengin biriydi. Cansu ve Aylin, Begüme göre daha hareketli ve zenginlerdi. Hepsinin ortak noktası zenginlik olduğu için Zehra bunları tercih etmişti belli ki...

Mutlu bir şekilde sınıfa girdi. Sınıfa girdinde mutluluğu kursağında kaldı. Herkes defterini açmış birbirleriyle ders çalışıyordu. Zehra sınıfın ortasında şaşkınlıkla herkese baktı. Sonra Begüm'e sordu.

-Begüm neden herkes ders çalışıyor? Yoksa sınav mı var?
Oradan Cansu ise;
-Zehra haberin yok mu? Bugün Matematik ve Fenden yazılımız var.

E tabi Zehra söylediği yalanları nasıl kapatacağını düşünürken yazısı olduğunu unutmuştu. Çantasını sırasına atıp Matematik ve Fen defterini çıkardı. Oturup zil çalana kadar çalıştı. Ama neye yarar ki! Zehra tüm yazılılara girip kâğıdını tertemiz bir şekilde geri iade etmişti. Sonuçlar açıklandığında arkadaşlarının çoğu iyi not almıştı. Ama Zehra, geçer not bile alamamıştı.

Şimdi girecekleri ders Türkçe idi. Türkçe öğretmem Utku bey mesleğine sadık çok iyi bir öğretmendi. Ders zili çalmıştı. Öğretmen geldiğinde yarın Türkçe dersinden sınav olacaklarını duyurdu. Zehra bunu eline geçen bir fırsat olarak gördü. Bu yazılıya çok çalışıp sınıfta yüksek not almayı planlıyordu. Türkçe dersi bitmişti. Herkes evlere dağılıyordu. Zehra biraz mutlu biraz üzgündü. Eve geldiğinde annesi ona; -Kızım günün nasıl geçti? diye sordu. Zehra;

-Bu günüm çok güzeldi anne iki dersten yazılı olduk. İkisinden de güzel not aldım.

Zehra yine yalan söylüyordu. Tutamıyordu kendim her cümlesinde ille bir yalan oluyordu. Adeta alışkanlık haline getirmişti. Oda annesine sordu. -Senin günün nasıl geçti ? Annesi Cahide hanım;

-Kızım işe alındım! Diye sevinerek kızının boynuna atılıverdi kadıncağız.

Anne kız yemekte küçük bir kutlama yaptıktan sonra Zehra odasına kapandı. Türkçe defterini açıp ne var ne yoksa en baştan başladı çalışmaya. Uykusu gelmediği için gece geç saatlere kadar çalıştı. Çünkü rezilliğinin acısını yarın çıkarmalıydı.

Zehra'ya bir gecede neler oluyorsa erkenden kalkıp sofrayı hazırlayıp üzerini giyip okula gitmek için hazırlanmıştı. Ve sonunda annesini kaldırarak onu ufak bir sürpriz ile şaşırtmıştı Annesi bunu görünce çok sevinmişti. Çünkü Zehra daha önce elini hiçbir işe sürmez hatta ve hatta iş yapılan yerden arkasına bakmadan kaçırıyordu.

Zehra her zamanki gibi evden çıkıp okula gitmişti. Nedense herkesin gözü Zehra'nın üzerindeydi. Zil çaldı. Türkçe öğretmeni sınıfa yazılı kâğıtlarıyla gelmişti. Biran için herkesin gözü korkmuştu.8/D sınıfına Türkçe dersi zor geliyordu. Onlar için Türkçe'de 75-80 en güzel notlardı. Türkçe öğretmeni sınav kâğıtlarını dağıttı. Zehra sınava çok çalıştığı için en önce o çıkmıştı yazılıdan. Ardından Didem'le Begüm çıktı. Zehra'nın sınavı iyi geçtiği için havalanarak sordu;

- Kızlar sınavınız nasıl geçti?
—İyi! Senin nasıl geçti Zehra?
—Süper! Süper! Süper! Bence çok kolaydı bu sınav.

Bir sonraki derste sonuçlar açıklandı. Zehra 73 almıştı. Öğretmenle birlikte sınıftakiler de Zehra'yı tebrik etti. Zehra çok sevindi. Bu sevincini içine gömüp evde annesiyle paylaşmak yerine sınıfta hava atmaya seçti. Önüne gelen herkese Türkçe yazılısından kaç aldığını soruyor, sonra da kendi notunu söylüyordu. Sınıfın bu kötü durumunun arasında Zehra'nın güzel not alması Türkçe öğretmenin dikkatini çekmişti. Ve Zehra'nın annesiyle görüşmek istediğini Zehra'ya söyledi. Zehra hemen peki öğretmenim mutlaka annemi çağıracağım dedi. Annesini okula çağırmaktan biraz da çekiniyordu .

Çünkü diğer ders notlarının iyi olmadığından dolayı diğer öğretmenleri ile annesinin görüşmesinden korkuyordu. Ama bu sefer hiç de öyle olmadı. Eve neşeyle giden Zehra annesine durumu anlattı. Annesi bu duruma çok sevindi. Ertesi gün Cahide Hanım Türkçe öğretmeni Utku beyle görüşmeye gittiğinde Utku Bey Zehra 'da büyük bir gelişme olduğunu söyledi. Annesi bu duruma çok sevindi. Artık kızıyla gurur duyuyordu. Cahide hanım göğsünü gererek okuldan ayrıldı. Beden eğitimi dersinde Mert öğretmen boy sırası yapıyordu. Mert öğretmen çabuk sinirlenen fakat yufka yürekli bir kişiydi. O sırada okula yeni bir öğrenci geldi. 8/D sınıfı öğrenciye bakarken öğretmeni dinleyemiyordu. Öğretmen bu duruma sinirlenip sınıfa bağırmaya başladı. Ardından onlara top verip odasına çekildi. 8/D sınıfının özellikle de kızların gözü yeni gelen öğrencideydi. Bir an önce çocukla tanışmak bir yandan da kendi sınıflarına düşmesi için dua ediyorlardı.

Çocuk ailesiyle birlikte müdüre hanımın yanına gidip kayıt yaptırdılar. Diğer sınıfların öğrenci kapasitesi dolu olduğu için bu Öğrenci 8/D' ye Zehraların sınıfına düştü. Dersleri Beden eğitimi olan 8/D sınıfı dışarıdaydı. Yeni gelen öğrenciyle tanışmak için öğretmenlerinden izin isteyeceklerdi. Fakat derste yaptıkları davranıştan dolayı öğretmenin kızacağını düşündüler. Ama yinede birkaç kişi isteğinden vazgeçmeyerek Mert öğretmenin yanına gitti. Öğretmen ilk başta kızdıysa da sonradan yüreğini dinleyip izin verdi. Arkadaşları çocuğun başına toplanmış sırayla soru soruyorlardı. Çocuk sırasıyla soruları cevaplamak yerine kendini toptan tanıtmayı düşündü ve sonra sözlerine başladı; -Merhaba ben Atakan. Babam Biyoloji öğretmeni. Babamın tayininin buraya çıkması sebebiyle buraya taşındık.

Derste voleybol oynayan tüm sınıf teneffüste guruplar halinde dolaşmaya başlarlar. Atakan tek başına bir köşeye çekilmiş oturuyordu. Zehra Atakan'ı görünce yanındaki arkadaşlarından ayrılıp onun yanına gitmek için fırsat kolluyordu. Arkadaşları bir konu üzerinde konuşurken benim biraz işim var sonra görüşürüz diyerek Atakan'ın yanına koştu. Atakan tek başına oturmaktan sıkılmıştı. Tam kalkacaktı ki Zehra'yı ona doğru gelirken görünce tekrar oturdu. Zehra Atakan'a;

-Merhaba ben 8/D sınıfından Zehra nasılsın? İyi misin?

—Teşekkür ederim iyiyim. Sizin sınıf bana biraz garip geldi. İlk geldiğimde biraz ilgi gösterdiler ama teneffüste herkes beni yalnız bıraktı.Tabii sen hariç.Bu sınıfta en iyimser sensin herhalde...

Aradan bir-iki hafta geçti. Atakan ile Zehra çoğunlukla görüşüyorlardı. Zaman ilerledikçe Atakan bulunduğu ortama daha iyi alışıyordu. Ama aklından hiç çıkmayan bir soru vardı. Niçin herkes sarışın güzel Zehra'yı dışlıyordu? Bir gün Atakan dayanamayıp sınıftakilere konuşmaya karar verdi. Sınıftakiler Zehra'nın zenginliği yüzünden çok havalı

olduğunu ve ondan uzak durmasını söylediler. Atakan bunları biraz düşündü ama bunları duymamış gibi yapmaktan başka çaresi yoktu. Bunları Zehra'ya söylerse araları bozulabilirdi. Böyle olmasını kesinlikle istemiyordu. Çünkü Zehra'ya karşı çeşitli duygular besliyordu. Bu konuyu kapatması gerektiğini düşünerek hiçbir şey olmamış gibi Zehra'nın yanına gitmişti. Sınıftakiler Atakan'ı Zehra'nın yanında görünce son görüşmeleri sandılar. Ama düşündükleri gibi değildi. Bir kaç gün ardı ardına Atakan ile Zehra'yı görüşürlerken gördüklerinde anladılar ki o son görüşmeleri değildi. Şimdi 8/D sınıfının tamamı bu ikiliyi konuşuyorlardı.

Zehra eve gittiğinde hep düşünüyordu. O temiz kalpli çocuk Zehra'nın yalan söylediğini bilmiyordu. Zehra en çok bundan acı çekiyordu. Atakan'ın bunları duymamış gibi kabul ettiğini biliyordu. Zehra eline geçen her fırsatta Atakan'a doğruları haykırmak istiyordu. Ama yapamıyordu. Bir şey tutuyordu haykıramıyordu doğruları. Zehra bu düşünceleri kafasından atıp yarınki Matematik sınavına çalışmak için kalktı. Matematik sınavına gece geç saatlere kadar çalıştı. Artık yalancı bir kız olsa da çalışkan olmak istiyordu. Ertesi gün okula gitti. Zehra'nın Matematik sınavı gayet güzel geçmişti.

Zehra sınavdan çıktıktan hemen sonra Atakan çıktı. Atakan ile Zehra birbirlerine sınavlarının nasıl geçtiğini soruyorlardı. Zehra;

-Benim güzel geçti Atakan senin nasıldı?

-Benimde güzeldi. Sorular bayağı kolay geldi. Bir 75-80 bekliyorum.

Zehra;

-Bende o civarlarda bir şey bekliyorum.

Atakan;-Aşağıya inelim mi?

Zehra;-Tamam olur.

Zehra ile Atakan aşağıya inip bir yere oturduktan sonra havadan sudan konuşmaya başladılar. Bir ara Atakan;

-Yarın cumartesi günü bir kafe de buluşalım mı?

Zehra ilk başta sustu sonra!..Gerçekleri söylemek için yarının bir fırsat olduğunu düşündü. O böyle düşünürken Atakan Zehra'nın bu kadar uzun süre susmasına şaşırdı. Oysa ki hemen kabul edeceğini sanıyordu.

-Ne o Zehra yoksa gelmeyecek misin? Mutlaka gel!

-Hep okulda içim sıkıldı, biraz da başka yerlerde görüşsek olmaz mı?

Zehra;

-Aslında haklısın tamam gidelim. Kaç gibi buluşalım?

-Elite, 1.30-2.00 gibi buluşalım! Senin için uygun mu?

-Tabi tabi uygun, o zaman ben bu saatlerde orada olurum.

Hadi şimdi sınıfa çıkıp eşyalarımızı alalım. Zil de çaldı zaten.

Zehra eve geldiğinde biraz hüznüydü. Annesine,

—Selam anne! Nasıldı günün?

—Hoş geldin kızım günüm gayet iyiydi. Patron bayağı yüklü maaş verdi. Yarın çarşıya çıkıp bir şeyler alırsın. Zaten ayakkabıların da bayağı eskimişti.

Zehra yarın Atakan ile buluşacağı için,

—Anneciğim ben gelmesem, sen yalnız gitsen? Derslerim çok zaten. Yarın arkadaşlarla buluşup ders çalışacağız, tamam mı tatlı annem?

—Tamam o zaman kızım sen derslerine bak, ben tek başıma giderim. Zehra odasına girdi Kafasında bin bir türlü sorun vardı. Atakan'a yarın gerçekleri anlatmak zorundaydı. Artık sevdiği birisine yalan söylemek ona güç geliyordu. Bir haftayı yine yalanlarıyla geride bırakmıştı. Çok yorgundu erkenden yattı. Saat 13.30'a kadar uyudu. Kalkıp kahvaltıda

bir-iki yudum bir şeyler atıştırıp üzerini giydi. Saat 13.30'da evden çıktı. Kafeden içeri girdiğinde Atakan'ı onu beklerken görmüştü. Hemen Atakan'ın yanına gitti.

—Kusura bakma çok beklettin mi? Neden bu kadar erken geldin?

-Yo bende yeni geldim.

Zehra bir an önce konuya girip Atakan'ın tüm doğruları öğrenmesi gerekiyordu. Aynı anda birbirlerine bir şeyler söylemek üzere birbirlerinin isimlerini söylediler. Atakan hemen atıldı; -Bir şey mi söyleyecektin Zehra seni dinliyorum! Zehra söze başladı.

—Atakan sana şu anda hiç kimseye söyleyemediğim şeyler söyleyeceğim. Daha doğrusu artık sana bir şeyler açıklamam gerekiyor...

Zehra, Atakan'a bütün gerçekleri sırasıyla anlattı. Babasının yıllar evvel öldüğünü, annesinin otelde çalıştığını her şeyi anlattı. Atakan Zehra'ya hak veriyordu. Çünkü onunda eski okulunda böyle bir arkadaşı vardı. Ona da ilk başlarda hak vermemişti. Ama sonradan yanlış düşündüğünü anlayarak arkadaşıyla tekrardan iyi bir dost oldu. Şu an ise o arkadaşında yaptığı ön yargıyı Zehra'da yapmayarak ona hak verdi. Atakan bunları dinlerken zaman su gibi akıp geçiyordu. 15.30'da evlerine gittiler.

Atakan gerçekleri bildiği için susuyordu. Ama bu susmanın ona hiçbir faydası yoktu. Zehra ile konuşup arkadaşlarına da gerçekleri anlatmak istiyordu. Zehra hakkındaki bu iğrenç düşünceyi onların aklından silmek istiyordu. Zehra okula geldiğinde Atakan hemen onun yanına gitti.

-Zehra geçen gün bana söylediklerini neden sınıftakilere de açıklamıyorsun? Bence açıklasan çok iyi edersin.

Zehra biraz düşündü. Aslında Atakan haklıydı. Sınıftakilerle her şeyi anlatması gerekiyordu. Böyle yalan söyleyerek hiçbir yere varamazdı.

-Atakan benimle sınıfa gel deyip içeri girdi. Sınıfa bağırdı. Arkadaşlar şu an söyleyeceklerimi sözümü kesmeden dinlemenizi, ondan sonra da yorumlarınızı bekliyorum. Zehra olayları

Atakan'a nasıl anlattıysa sınıftakilere de öyle anlattı. Sınıftakiler hata yaptıklarını hemen anladılar ama Zehra'nın da hatalarının olduğunu söylediler. Zehra hatasının çok büyük olduğunu biliyordu. Ama arkadaşlarından son bir şans daha istiyordu. Bir daha asla arkadaşlarına yalan söylemeyecekti. Arkadaşları bu şansı ona verdiler. Zehra yüksek sesle bu konu üzerinde son sözlerini de söyledi.

Çok geç olsa da anladım ki; yalan söylediğin zaman, yalanın kurbanı olursun

Melike Yavuz – Kübra Akçay – Damla Yüzgülünç – Erkan Tuncel – Oğulcan Dalgıç

Hayatın İçinden

Derin bir iç çekti, çayını yudumladı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Camın buğusunu sildi. Dışarıyı seyrederken gözünün önünden zorlu hayatı geçti.

Ancak Ömer de, Ali de her zorluğu geride bırakmışlar, çile dolu geçmişlerinin, kişiliklerine kattığı güç, azim ve olgunlukla hayatlarına devam ediyorlardı. Ömer ve Ali'nin hayattan tek beklentileri insan sevgisiydi. Bu iki arkadaş için, ne para, ne lüks bir hayat onları mutlu edemezdi

Çanakale'nin küçük bir kasabasında döşemeci dükkânında çalışıyorlardı. İkisi de on dört yaşındaydı. Her sabah koltukları yenilemek için yırtılan kumaş tozları güne başlıyorlardı. Aynı yaşta olmalarına rağmen Ömer Ali'ye hep bir abi gibi davranırdı. Çok iyi biliyordu ki Ali tıpkı kendisi gibi birinin korumasına ve sevgisine muhtaçtı.

Gölcük Depremi'nde ailesini kaybeden Ali'yi teyzesi almıştı yanına. Teyzesi Nigar Hanım okuması için çok mücadele vermişti ama Ali yaşadıklarının

şokunu atamamış, okula bir türlü alışamamıştı. Eniştesi onu evde hiç istemiyordu ancak teyzesi eşine hep engel oluyor, Ali'nin geleceğini düşünüyordu. Okuyup da bir iş sahibi olamayacağını anlayan Nigar Hanım Ali'yi apartman korkusundan dolayı tek katlı küçük bir döşemeci dükkânına çırak olarak vermiş, hiç olmazsa bu şekilde bir meslek sahibi olmasını istemişti. Dükkân'ın sahibi Numan'ın ise Ali' umurunda değildi. Yanında çalışan bu iki çocuğa hiç iyi davranmıyordu. Onları geç vakitlere kadar çalıştırıyor, haftalıklarını da çok az veriyordu. Bir yolunu bulsa öğle yemeği olarak verdiği simitlerin parasını bile çocuklardan kesecekti. Ama çocuklar çok iyi çalışıyor, ustaları ne derse yapıyordu. Yalnız bir gün Ömer ustası Numan'ın sert bir tokadını yemiş, ceza olarak öğle yemeği de verilmemişti. Ömer her gün ustasının olmadığı zamanlarda, evde yalnız kalan küçük kız kardeşini telefonla arıyor, ne durumda olduğunu annesi kadar o da merak ediyordu. Ne var ki o gün ustasına yakalanmış ve ceza almıştı. Hayret haftalığı kesmemişti. Yan taraftaki simitçi dükkânında çalışan küçük çocuk Ali ve Numan'ın konuşmalarını duyup anlatmasaydı, Ömer ustasının neden onun haftalığından kestğini hiç anlamayacaktı. Ali Ustası'na "Onun yerine benim haftalığımdan alın" diye yalvarmıştı. O günden sonra Ali artık Ömer'in kardeşiydi.

Ömer akşamları eve geldiğinde manzara hep aynıydı Babası yine bütün gün içmiş, sızmış bir şekilde uyuyordu. Annesi Rukiye'nin yorgun ve uykusuz yüzü Ömer'i çok üzüyordu. Rukiye çalışkan, akıllı, güzel bir kadındı. Evine, çocuklarına çok düşküncü. Ne var ki, çalıştığı fabrika ona asgari ücret veriyordu ve arta kalan zamanlarda Rukiye Hanım merdiven temizliğine gidiyor., durmadan, dinlenmeden çalışıyordu. Ömer'in kız kardeşi Zeynep ise altı yaşlarında çok akıllı bir çocuktü. Bütün gün evde yapabileceği türden işleri yaparak annesine yardım ediyordu. O küçücük çocuk bile babasından korkar ve nefret ederdi. Bu adamın onları neden üzdüğüne bir türlü anlam veremiyorlardı. Her gün Özlem'le annesinin ve abisinin eve dönmesini bekler, ona söylenen, tembihlenen her şeyi yerine getirmeye çalışıyordu. Bazen canı dışarı çıkıp oynamak istiyordu ama başına bir şey gelecek diye korkudan çıkamıyordu.

Ömer'in babası Sedat bütün gün içiyor, eve gelince de kırıp döküyor, durmadan bağırıp çağırıyordu. Sonra da bir köşede sızıyor. Sabah kadar uyuyordu.

Ömer bir gün eve geldiğinde, annesinin sessiz sessiz ağladığı fark etmiş vücudundaki morluklardan dayak yediğini anlamıştı. Böyle bir babası olduğuna inanamıyordu. Bunu nasıl yapardı? Yumruklarını sıkıyor ona bir şeyler söylememek için kendini zor tutuyordu. Böyle bir babası olduğu için çok öfkeliydi. Annesinin çaresizliğini yüzünden okuyabiliyordu. Ancak elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Rukiye kararını vermişti. Küçük bir ev kiralayacak, kocasını boşayacaktı. “Kaybedecek hiçbir şeyim yok.” Diye düşünüyordu. Ömer de neredeyse delikanlı çağına yaklaşmıştı.

Ömer o sabah işe geldiğinde annesinin Numan'la konuştuğunu gördü. Konuşmaları bitince Rukiye Ömer'in yanına gelerek “oğlum, bugün baban evden çıkınca, eşyalarımızı taşıyacağız, baban artık dayanılmaz hale geldi. Numan Usta'da kamyonetiyle bize yardım edecek. Haydi gidelim” dedi.

Ömer hiç itiraz etmedi.

—Tamam anne, ben senin yanındayım, sen nasıl istersen öyle oldun. Bize çektirdiklerine ben de tahammül edemiyorum artık. Bazen onu merak edip, köprü altına gidiyor, gizlice gözetliyorum. Yaptığı tek şey gün boyunca içmek. Biz onun umurunda değiliz. Böylesi en iyisi...” dedi.

Gün boyunca evi taşıdılar. Yeni evlerine yerleşmişlerdi. Babası belki onları burada da bulacaktı ama olsun. Böylesi onlar için yeni bir başlangıç olacaktı.

* * *

Zeynep bir yaş daha büyümüş okul çağına gelmişti. Evlerinin hemen karşısındaki okula kaydını yaptırdılar. Zeynep mutlu görünüyordu. Şimdi okula başlamıştı, bir çok arkadaşı olacaktı.

Epey zaman geçmişti aradan. Ancak babasından hiç haberi yoktu. Belki biraz olsun yüreğine merhamet gelmişti. O da böylesinin iyi olacağını düşünüyordu belki de.

Bir gün döşemecinin yanındaki simit fırınında çalışan çocuk soluk soluğa geldi “Ömer, Ömer! Baban, baban ölmüş!” dedi. Ömer o anda donup kaldı. Son iki yıldır ne babası onları arayıp sormuştu ne de karşılaşmışlardı. Öleceği hiç aklına gelmemişti. “Gel, gel” dedi çocuk. “Ustam söyledi bana, sen gel bi konuş istersen !” Ömer koşarak fırına gitti. Usta:

- Ömer! Babanı öldü diyorlar oğlum. Gel istersen beraber gidip bakalım” dedi. Çıktılar...

Çay boyuna geldiklerinde, babası kanlar içinde yerde yatıyordu. Olay yerinin etrafını polisler kırmızı bir şeritle çevirmişlerdi. Kimseyi yaklaştırmıyorlardı. Babası kendisi gibi alkollü biriyle kavga etmiş ve içki şişesiyle arkadaşı boynunu kesmişti. Şah damarına denk geldiğinden oracıkta da ölmüştü. Kimse de müdahale edememişti. İnsanlar “”Su testisi su yolunda kırılır” diye yorum yapıyorlardı. “Gel” dedi usta “Burdan gidelim” dedi. Ömer annesini arayarak olanları anlattı.

Ertesi gün cenazesini hastaneden aldılar. Babaları için son görevlerini yapmışlardı. Zeynep'e söylemediler. Nasıl olsa bir gün babasının başına gelenleri öğrenecekti.

* * *

Günler geçtikçe Ömer'in omuzlarındaki yük artıyordu. Numan Ali'ye de Ömer'e de her geçen gün daha kötü davranmaya başlamıştı. Ama Ömer eve geldiğinde hepsini unutuyordu. Annesinin Zeynep'in yüzündeki sevgi dolu tebessüm gününü tüm yorgunluğunu alıyordu.

“Anne “ dedi Ömer. “Hem temizlik işinde, hem de fabrika da çok yoruluyorsun, temizliğe bari gitme artık. Bak sana ne diyeceğim. Ali de benim kardeşim gibi oldu artık. Eniştesi onu evde hiç istemiyor. Ali orada çok mutsuz. Onu da yanımıza alsak. Teyzesi çok anlayışlı bir kadın. Benim Ali'ye ne kadar değer verdiğimi de çok iyi biliyor. Karşı çıkmaz” dedi. Rukiye hiç düşünmedi bile. Ali iyi bir çocuktuk, aile sevgisine muhtaçtı., bunu çok iyi biliyordu. “Tamam, ben teyzesiyle konuşurum, sen merak etme” dedi. Ali de dünden razı olurdu böyle bir teklife.

O gün Numan'ın eşi Nebile Teyze yine güzel yemekler pişirmişti. Hazır Numan Cuma namazındayken çocuklarla hoş sohbet ediyordu. Numan hayırlı bir gün olduğu için Cuma günlerinde eşinin yemek getirmesine ses çıkarmazdı. Nebile teyze çok cana yakın bir kadındı. Numan'ın aksine çocuklara çok iyi davranır, yolda gördüğü çocuklara bile hediyeler verir, onları sevindirmeye çalışırdı.

Ali'nin teyzesini de o ikna edebilmişti. Her şey çok iyi gidiyordu. Ali 'yi de yanlarına almışlar,beraber yaşıyorlardı artık.Çıraklık Eğitimdeki hocaları Ali'yi de Ömer 'i de çok başarılı buluyorlardı, iyi birer usta olacaklarını düşünüyorlardı.Zeynep'de okulda çok başarılıydı.Rukiye artık huzuru bulmuştu.Çektiği birçok çileden sonra çocuklarının başarılı 'iyi birer insan olarak yetişmeleri onu dünyanın en mutlu annesi yapıyordu.Ali'yi de aralarına almaları iyi olmuştu. Ali ailesinin acısını yüreğin de taşısa da böyle sevgi dolu insanların arasında olmaktan çok mutluydu.

Soğuk bir kış günüydü. Numan yine kömür almamıştı.Eski kumaş parçaları ve tahta parçalarıyla ısınarak çalışıyorlardı.Keşke yan taraftaki simit ustası onların ustası onların ustaları olsaydı.Ali ile Ömer ,ara sıra kendilerine simit gönderdiğinde o'nun yanında çalışan çocukları çok şanslı görüyorlardı.

Kış olmasına rağmen dükkânın işleri iyi gidiyordu. Zaten Numan'ın hep müşterisi olurdu. O gün bir dağ köyündeki koltuklar teslim edilecekti. Ali ile Ömer yüklemeyi yaptılar. Komşu esnafın ısrarlarına rağmen Numan zincir takmadan yola çıktı. Zaten kim ne derse desin o yine bildiğini yapardı. Sonunda olanlar oldu. Yollar kaygan ve buzlu. Kamyonet kaymış, şarampole yuvarlanmıştı.

Numan geri gelmekte gecikince, Nebiye Teyze telaşla Ömer'le Ali' haber verdi. Numan'ın komşu esnaf arkadaşlarını da çağırdılar ve büyük uğraşlardan sonra Numan'ın karlara gömülmüş kamyonetini buldular. Çok geç sayılmazdı, Numan yaşıyordu. Herkes bir oh çekip, sevindi. Sevindiler ama hastaneye kaldırdıklarında o korkunç haber ölümünden beterdi. Numan'ın bel omurları kırılmıştı ve felç olmuştu. Hayatının geri kalanını yatağa bağlı kalarak geçirecekti. Acı bir gerçek daha vardı ki,o da hiç iç açıcı değildi.Numan'ın boyun omurları da zedelenmiş,hayatı tehlikede henüz geçmemişti

Ali ile Ömer Nebiye Teyze'lerini bu zor günlerine hiç yalnız bırakmadılar. Ustaları neredeyse iki aydır yataktaydı. Numan Ömer'le Ali'nin nasıl canla başla işlerini yürüttüğünü, kendilerini her gün dolaşıp, ihtiyaçlarını giderdiklerini görünce, bu harika çocuğu kötü davrandığı için kendini hiç affetmeyecekti. Konuşamasa da bakışlarından minnettarlığı anlaşılabilirdi. Dükkândaki işleri de hiç aksatmıyorlardı, çocuklar ellerinden geleni yapıyorlardı, ama Numan için artık çok geçti, durumu her gün biraz daha kötüye gidiyordu. Bir sabah çocuklar yine o'nu dolaşmaya gittiklerinde Nebiye Teyze gözleri yaşlı,acı haberi verdi.Numan ölmüştü.....

Numan'ın ölümü Nebiye Teyze kadar Ali'ye de Ömer'e de zor gelmişti. Ne de olsa döşemeci dükkânı ekmek kapılarıydı. Aylardır ustaları'nın yokluğunu hissettirmeden iyi iş çıkarıyorlardı ama Nebiye Teyze eninde sonunda dükkânı kapatacaktı. Şimdiden kendilerine başka bir iş aramaya başlasalar olacaktı.

Yine bir Cuma günü Nebiye Teyze çocuklara yemekle hazırlamış, dükkâna gelmişti. Numan'ın ölümünden beri ilk kez geliyordu. Kimse pek konuşmadı. Yemek sessiz geçti. Nebiye Teyze yemek bittikten sonra arkasına yaslanarak doğruldu ve derin bir iç çekti. Çocuklara dönerek anlatmaya başladı.

—Ah! Benim çalışkan, vefalı çocuklarım, Keşke ustanız da aramızda olsaydı ,ama onun getirecek hiçbir yol yok.Siz benim öz evlatlarım gibisiniz.Numan ölünce sizden başka bir kimsem kalmadı.Keşke beni bırakmasanız .Ustanız gençliğinden beri bu dükkânı çok iyi çalıştırdı.Şimdi her şey silinip,gitsin istemiyorum...

Ali ile Ömer Nebiye Teyzelerinin sözlerini kestiler, ikisi birden;
-Biz burayı çalıştırırız. İşi iyice öğrendik. Bize güvenebilirsiniz.
Nebiye Teyze'nin de duymak istediği buydu. Sevinçle ayağa kalktı.
-Tamam o zaman, anlaştık. Beni yalnız bırakmayacağımızı biliyordum. Ama yine de bunu sizden duymak istedim.

Hayat ne garipti. İnsanlar acı çekiyorlar, üzüyorlar, çıkmaza giriyorlar, ama yine de acılarını bir kenara bırakıp umutla hayata bağlanabiliyorlardı...

Aradan tam üç yıl geçmişti. Sonbahardı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Ömer! diye seslendi Ali dalıp gittin yine...

—Evet Ali. Dışarıda yağmurun sesini dinliyordum. Beni hatıralarıma, yaşadığımız mücadelelere götürüyor. Nedenini ben de bilmiyorum ama öyle hissediyorum işte.
Ali;

—Sana müthiş bir haberim var.

—Neymiş o?

-Doğtaş'tan geldiler. Bize süper bir teklif sunuyorlar. Ünümüzü duymuşlar. Onca mühendisleri olmalarına rağmen bizi şirketlerine alıp çalıştırmak istiyorlar.

Ömer hiç oralı olmadı.

Ali;

—Neyin var, sevinmedin herhalde.

—Onların, bu teklifini bu teklifini kabul edemeyiz. Unuttun mu? Biz Nebiye Teyzemize söz verdik. Bizi bu dükkân bu hala getirdi. Nebiye Teyzeye minnettarız. Bu dükkândan o'da geçimini sağlıyor. Kendi işimizi büyütmeliyiz, başkaların işini değil.

Ali durakladı. Ömer doğru söylüyordu. Hâlbuki yıllardır kasabalarının halkından ekmek yiyorlardı. Ustaları ölünce Nebiye Teyze onlara dükkânda çalışma fırsatı vermiş, hatta her şeyini onlara emanet etmişti. Nasıl oldu da böyle düşünmüştü.

Ömer Ali'nin gözünde kat kat büyümüştü.

Ömer gibi sadık, iyi bir dostu vardı. Arkadaşının yanına yaklaştı;

—Can dostum, güzel insan! Ömrümün sonuna dek seninleyim. Ne der, ne söylersen hep yanında olacağım.

Sarıldılar... Sımsıkı sarıldılar birbirlerine...

Oğuz Çay – Hüseyin Drama – Hakan Şiren – Ferdi Koç